

Kuti József

Mozdul egy kéz

mozdul egy kéz
és csendet csinál
repedést a falon
nincs rend a rendben
valami változik
ránk tekeredik és
közelebb visz egymáshoz
hellyel kínálva a szerelmet
ágyat bontva a vágynak
nem kérdezve
eszel e kell e ölelés
úgy van és lesz otthon
mint ősz képmásom
és a tiéd az emlékből,
ami volt és
van nekünk időnk
megélni szépségét
gyökeret verve
az álmok valóságában
akarunk szaladni úszni
egy kicsit megpihenni
lázasan ölelni és meghalni
látni, hogy mennyire látjuk
egymást mosolyogva
gyerekként szorítva magunkhoz
a leggyönyörűbb kavicsot
lelkünk valóságát

Ott álltam a csendben

Ott álltam csendben,
de megrémülve valóban ennyi
kerül az egy az egyre
törvényszerű semmi kering
a szeretet kopott ruháját hordva
a szörnyűségek mögé bújva
éhesen álmodozva eltévedve
lelke a két kezében
már nem ismeri fel senki
mit is hordoz körbe körbe
minden út görbe
visszatér önmagához
újra meg újra
ugyanazt a dalt dúdolta míg
egyszer csak odaér,
ahol nem üt csak
simogat a tenyér
ad, ha nem is kérsz, de
érezni lehet a szív szükségét
szavak nélkül odabújva
nem hord földhalmot földhalomra,
hogy sírva emlékezzen
a semmi birodalmát nem
keríti be nem zárja le
a története fájó részeit
nem vet gátat
a könnyek zuhatagjának
gyökeret vert
a szeretet ruháját odaadva másnak

A holnap reménye

a holnap reménye a ma karmolása
szemfényvesztő jelenléte a csendnek
az eső a poros utak a zene hiánya
a széteső világ apróságainak
mindent elferdítő ereje a kéz a kézben
üres jelentése a napfogyatkozás
hiánya a szivárvány eltűnése
a szél otthonának kutatása
a miért kegyetlen kardcsapásai
már soha nem érnek utol
ketten vagyunk remeték
ebben a rengetegben
valódi emlékekkel kiteljesedve
egymásba merítkezve
visszavonhatatlanul

Őgyeleg a szív

őgyeleg a szív éhes tereken
összeroncsolt emberek tömege
leselkedik keresve a
láthatatlant nem
riadva vissza semmitől a
szerelmet várják, azt
hiszik jön síneken utakon
nem tudják, ha nem adják
magukat vakon mint,
ködben elveszett ember
kinek kezet nyújtanak,
érzi, de nem látja
belülről kopogtat
a világra minden reménye
az élet lehetőségének
teremtő érintés
bennünk rejlő földből kinőve
bár riaszt a halál és a föld keveréke
elámít a születés nagysága
és a feladat a törődés, hogy
karunkban tartva dajkálva
mondhatunk mesét egymásnak
nem törődve a hamis valóság
képkeretével